

Wyrok z dnia 25 sierpnia 1998 r.

I PKN 270/98

Choroba może stanowić okoliczność wyłączającą winę pracownika w uchybieniu terminu z art. 264 § 1 KP.

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Zbigniew Mysza.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 1998 r. sprawy z powództwa Zofii N. przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w B. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 14 listopada 1997 r. [...]

1) z m i e n i ł zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił apelację strony pozwanej,

2) zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę złotych 750 - kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 czerwca 1997 r. zasądził na rzecz powódki Zofii N. od pozwanego Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w B. kwotę 5.683,60 zł. tytułem odszkodowania na podstawie art. 45 § 2 KP wobec naruszenia art. 41 KP i oddalił powództwo o przywrócenie powódki do pracy. Sąd ustalił, że powódka była zatrudniona w pozwanym Ośrodku na podstawie umowy o pracę na czas nie określony od 1 sierpnia 1990 r. jako zastępca dyrektora, a od 17 maja 1996 r. do 26 sierpnia 1996 r. pełniła obowiązki dyrektora. W dniu 29 stycznia 1997 r. powódka otrzymała zwolnienie lekarskie od pracy i zgłosiła się do pracy w godzinach rannych, powiadamiając swoją przełożoną Z.S. o swojej niezdolności do pracy. Powódka nie wykonywała pracy i odmówiła przyjęcia wręczanego jej wypowiedzenia umowy o pracę, które jeszcze tego samego dnia zostało jej wysłane

na adres domowy. Odwołanie od powyższego wypowiedzenia powódka złożyła dopiero w dniu 13 marca 1997 r., gdyż do tego dnia przebywała nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim od pracy, włącznie z pobytem w szpitalu. Sąd uznał, że jakkolwiek wypowiedzenie powódce umowy o pracę było uzasadnione, to strona pozwana dokonała go w dniu 29 stycznia 1997 r. z naruszeniem art. 41 KP i dlatego na mocy art. 45 § 2 KP przysługuje powódce jedynie odszkodowanie.

Rozpoznając apelację obu stron, Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku zmienił zaskarżony wyrok w punktach I i II, to jest w zakresie zasądzonego odszkodowania i nadanego rygoru natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.923,60 zł, oddalając powództwo oraz apelację powódki. Zdaniem Sądu, powódka nie udowodniła, że zaistniały okoliczności uniemożliwiające jej złożenie odwołania w terminie z art. 264 § 1 KP. Sam fakt choroby powódki nie stanowi takiej okoliczności, tym bardziej że w szpitalu przebywała tylko od 2 marca 1997 do 6 marca 1997 r.

Pełnomocnik powódki zaskarżył powyższy wyrok w drodze kasacji, zarzucając naruszenie art. 41 KP poprzez przyjęcie, że pracodawca mógł skutecznie wypowiedzieć umowę o pracę w czasie zwolnienia lekarskiego pracownika, art. 264 § 1 KP poprzez przyjęcie, że doręczenie wypowiedzenia nastąpiło w czasie zwolnienia lekarskiego a nie poprzez podjęcie przesyłki pocztowej oraz pominięcie treści art. 265 § 1 KP. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi drugiej instancji, bądź utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 czerwca 1997 r. z pominięciem wniosku zawartego w apelacji powódki dotyczącego przywrócenia do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest uzasadniona, co do zarzutu niezastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisu art. 265 § 1 KP. Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska Sądu drugiej instancji, iż choroba pracownika nie stanowi okoliczności wyłączającej jego winę w uchybieniu terminu przewidzianego w art. 264 § 1 KP. Ma rację powódka, iż jej choroba od 29 stycznia 1997 r. do 13 marca 1997 r., w tym 5- dniowy pobyt w szpitalu, stanowią przyczynę usprawiedliwiającą przekroczenie przez nią omawianego terminu. Jeżeli zatem, w sprawie doszło jedynie do naruszenia przepisu prawa materialnego, Sąd Najwyższy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 393¹⁵ KPC.

Doręczenie powódce wypowiedzenia umowy o pracę w okresie jej niezdolności do pracy dokonane zostało z naruszeniem art. 41 KP, bowiem stawienie się powódki, która uzyskała zwolnienie lekarskie, do pracy w celu złożenia świadectwa lekarskiego, nie było wykonywaniem zatrudnienia.

Naruszenie przez stronę pozwaną art. 41 KP nie stanowi jednak o nieważności tej czynności prawnej, dopóki skutki prawne takiego wypowiedzenia nie zostały skutecznie podważone w drodze odwołania, złożonego w trybie art. 264 § 1 KP, to jest w 7-dniowym terminie od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy o pracę.

Przytoczony w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1996 r., I PKN 41/96 (OSNAPIUS 1997 nr 15, poz. 268) analogicznie rozstrzyga powyższe zagadnienie prawne, nie ma natomiast zastosowania w rozpoznawanej sprawie, gdy chodzi o odmowę przyjęcia przez pracownika oświadczenia woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę, bowiem podstawą do przywrócenia uchybionego terminu przez powódkę Zofię N. była jej choroba, a nie ustalenie, iż nie odebrała takiej korespondencji. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że choroba powódki stanowi jej niezawinione uchybienie terminu do wniesienia odwołania z art. 264 § 1 KP i doręczenie powódce wypowiedzenia w okresie chronionym art. 41 KP stanowi naruszenie przepisów o wypowiedaniu umów o pracę, skutkujące zasądzeniem odszkodowania. Ponieważ powódka pominęła obecnie wniosek apelacji o przywrócenie do pracy, przysługujące jej odszkodowanie nie wynika z § 2 art. 45 KP, ale z jego § 1.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====